

N:o 35.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 9 April 1881.
» » » » Andra Kammaren den 11 » »

*Riksdagens underdåniga Skrifvelse, angående vilkoren för tillverkning
och försäljning af bränvin.*

(Bevillnings-Utskottets Betänkande N:o 8.)

S. A. K.

Uti nu gällande förordning angående vilkoren för tillverkning af bränvin hafva vid innevarande riksmöte icke några förändringar blifvit gjorda, hvaremot i förordningen angående vilkoren för försäljning af bränvin och andra brända eller destillerade spirituösa drycker Riksdagen vidtagit ändringar i följande hänseenden.

Genom nådig remiss den 11 sistlidne Februari har Eders Kongl. Maj:t till Riksdagens Bevillnings-Utskott öfverlemnats trenne särskilda af åtskilliga vin- och spirituosahandlande i Stockholm, Göteborg och Norrköping under den 3 Januari, den 20 Februari och den 26 Oktober, allt 1880, till Eders Kongl. Maj:t ingifna underdåniga ansökningar om vidtagande af lagstiftningsåtgärder i fråga om den handel med spritvaror, som af utlänningar här i landet idkades.

Vid pröfning af detta ärende, dertill anledning lemnats jemväl af en inom Riksdagen derom gjord framställning, har Riksdagen erfarit, att ifrågavarande handel i allmänhet tillginge på det sätt, att resande agenter för utländska handelshus af ett stort antal personer upptoge order å smärre belopp spirituosa, hvar efter dessa, hvart för sig, från utlandet tillsändes köparne.

Då denna rörelse måste anses stridande mot de principer, som ligga till grund för gällande lagstiftning angående bränvinshandelns ordnande, samt den dessutom länder till förfång för de inhemska spritvaruhandlandena, hvilka måste vidkännas icke obetydliga afgifter för rättigheten att idka minuthandel med bränvin, har Riksdagen ansett densamma böra genom lagstiftningen motverkas. Det i 4 § 1 mom. af gällande bränvinsförsäljningslag befintliga stadgande, att icke någon finge tillhandagå allmänheten med anskaffande af bränvin i mindre belopp än han sjelf egde försälja, har i detta afseende icke befunnits tillfyllestgörande, enär, enligt rådande uppfattning, denna föreskrift icke kunnat anses öfverträd, med mindre säljaren, agenten eller ombudet verkligen fullgjort aftalet och låtit aflemna varan till köparan. Det har därför synts Riksdagen lämpligt att genom ett förtydligande af nämnda lagrum göra ifrågavarande förbud tillämpligt jemväl på de utländska handelsagenternas ofvan omförmälda tillvägagående vid spritvarors föryttrande inom landet.

I öfverensstämmelse med hvad sålunda anförts har Riksdagen beslutit, att 4 § 1 mom. bränvinsförsäljningslagen skall erhålla följande förändrade lydelse:

“Ej må någon till salu utbjuda eller tillhandagå allmänheten vid anskaffande af bränvin i mindre belopp än han sjelf eger försälja“.

Genom Kongl. Förordningen den 26 Augusti 1873 angående villkoren för försäljning af bränvin har den vissa gästgifverier på landet tillerkända utskänkningsrätt blifvit inskränkt derhän, att densamma får tillgodonjutas endast af dåvarande egaren till sådant gästgifveri och hans hustru, så länge någondera af dem lefver och gästgifverihållningen vid samma gästgifveri sjelf eller genom annan behörig person besörjer.

Man har härigenom velat ernå, att ifrågavarande särskilda utskänkningsrättigheter inom en icke allt för aflägsen framtid skola upphöra.

Det lär emellertid, enligt hvad Riksdagen erfarit, förekomma, att kommuner och andra menigheter äfvensom bolag ega dylika gästgifverier. Då dessa rättssubjekt, i motsats emot fysiska personer, kunna ega en till tiden obegränsad tillvaro, möter det svårighet att på dem tillämpa ofvan anförda föreskrift. Riksdagen har därför ansett det böra stadgas, att sådan utskänkningsrättighet får af menighet eller bolag besittas under någon viss tid, hvilken enligt Riksdagens åsigt, lämpligen kunnat bestämmas till tjugu år från den dag, då nådiga Förordningen den 26 Augusti 1873, angående villkoren för försäljning af bränvin, blef till efterlefnad gällande. Härigenom har Riksdagen dock icke velat medgifva någon utsträckning af den rätt, som, i enlighet med bestämmelserna i 10 § 2 mom. bränvinsförsäljningsförordningen, kan vara upplåten åt utskänkningsbolag, äfven om sådant bolag undantagsvis kunde vara bildadt å landsbygden.

I öfverensstämmelse härmed har Riksdagen beslutit, att efter 1:sta punkten af § 12 i gällande bränvinsförsäljningslag skall införas ett nytt moment af följande lydelse:

“Eges sådant gästgifveri af kommun eller annan menighet eller af bolag, å hvilket de i 10 § 2 mom. befintliga föreskrifter icke äro tillämpliga, då må rättigheten till utskänkning af bränvin af samma kommun, menighet eller bolag under förestående vilkor tillgodonjutas under loppet af tjugu år, räknade från den dag, då nådiga förordningen den 26 Augusti 1873, angående vilkoren för försäljning af bränvin, blef till efterlefnad gällande.

23 § 1 mom. af gällande bränvinsförsäljningslag afser att tillerkänna Eders Kongl. Maj:ts Befallningshafvande befogenhet att, vid sidan af den bränvinsutskänkning, som under vanliga förhållanden kan anses erforderlig inom en kommun, och hvilken fördenskull kan för en längre tiderymd ordnas genom Eders Kongl. Maj:ts Befallningshafvandes och de kommunala myndigheternas samfälda beslut, medgifva sådan försäljning af spirituösa drycker, som kan betingas af tillfälliga omständigheter och är af kortare varaktighet.

I syfte att klarare än hittills framhålla beskaffenheten af de förutsättningar under hvilka denna befogenhet må utöfvas, har Riksdagen ansett ifrågavarande lagrum böra något förtydligas, och förty beslutit, att 23 § 1 mom. bränvinsförsäljningsförordningen skall erhålla följande förändrade lydelse:

“Vid läger, eller der trupp eljest är för flera dagar sammandragen, vid helsobrunn eller badort, på passagerarefartyg, eller der värdshusrörelse af annan anledning kan för någon del af året tillfälligtvis vara af omständigheterna påkallad, må för kortare tid än år rättighet till bränvinsutskänkning meddelas af Vår Befallningshafvande, när, i förstnämnda fall, befälhafvande militärchef och, i öfriga fall, andra vederbörande derom gjort anmälan.“

Med anmälan af berörda af Riksdagen beslutna förändringar, får Riksdagen i underdånighet anhålla att Eders Kongl. Maj:t, med godkännande af desamma, tacktes låta dem till allmän efterrättelse kungöra.

Riksdagen framhärdar etc.

Stockholm den 11 April 1881.
